

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 15850

гр. София, 12.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 141 СЪСТАВ, в закрито заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СИЛВИЯ СТ.
ХАЗЪРБАСАНОВА

като разгледа докладваното от СИЛВИЯ СТ. ХАЗЪРБАСАНОВА
Гражданско дело № 20221110143330 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 248 от ГПК.

По делото е постъпила молба с вх. № 328381/16.11.2023 г. от адв. К. Б., с която се иска да бъде допълнено Решение № 17526/26.10.2023 г. по гр.д. № 43330/2022 г. по описа на СРС, III ГО, 141 състав, в частта за разноските, като бъде осъдено ищцовото дружеството да заплати на адв. К. Б. адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на ответника в заповедното производство в размер на 100 лв.

Насрещната страна е изразила становище за неоснователност на молбата.

За да се произнесе по молбата, съдът взе предвид следното:

Молбата е допустима – подадена е в срока по чл. 248 ГПК, от лице с правен интерес и по делото е наличен списък по чл. 80 ГПК.

Разгледана по същество молбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 17526/26.10.2023 г. съдът е отхвърлил иска по отношение на ответника за признаване за установено, че същият дължи на ищеца сумата в размер на 156,92 лв. – такси, като е уважил останалите предявени искове и е присъдил възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на ответника в полза на адв. Илчев съразмерно с отхвърлената част от исковите съгласно чл. 78, ал. 3 ГПК.

Следва да се посочи, че исковото производство е продължение на заповедното, аргумент за което е разпоредбата на чл. 422, ал. 1 ГПК. В този смисъл, представлявайки едно общо производство, по арг. от чл. 78 ГПК страната има право да ѝ бъдат присъдени разноси само за един адвокат, независимо дали и колко общо пълномощници има. Допускането на възможността за присъждане на разноси в полза на всеки упълномощен адвокат на страната, не може да цели добросъвестна защита на правата на представлявания, а единствено утежняване положението на насрещната страна, като ѝ се вмени в тежест задължение за разноси в прекомерен размер и по отношение на различни лица, всяко от които би имало правото да се снабди с отделен изпълнителен титул, което може да доведе като резултат до мултиплициране на отговорността за разноси и след това.

В допълнение следва да се посочи, че действително в заповедното производство се дължат разноси на длъжника, но в хипотезата на чл. 6, ал. 1, т. 1 и т. 2 НМРАВ – за

съвет и консултация и то при положение, че е направено подробно и обосновано възражение с доводи и възражения, които биха могли да се разгледат в акта по същество. В случая не е налице такава хипотеза, като е подадено възражение, в което единствено е посочено, че не се дължи изпълнение на вземането. В тази насока следва да се има и предвид, че когато е предоставена безплатна правна помощ по реда на чл. 38 ЗАдв. размерът на адвокатското възнаграждение се определя от съда, а не съобразно правилата на НМРАВ. Тоест, налице е разпределяне на риска, като адвокатът предоставящ безплатна правна помощ поема икономическият риск, че може да не получи адвокатско възнаграждение за оказаната правна помощ, респ. че може да получи такова в намален размер. Този извод на съда е обусловен от обстоятелство, че поемането на процесуално представителство, респ. предоставянето на правни съвети по реда на чл. 38 ЗАдв. не води автоматично до извод, че адвокатът ще реализира икономическа облага, като получи възнаграждение. Целта на разпоредбата е определени категории лица да имат възможност да получат безплатна правна помощ, но законодателното лимитиране на категориите субекти е такова, че води до извод, че възможността и целта, предоставени в закона, касаят постигането на определени социално приемливи резултати. Това е причината и когато се поемат т. нар. *pro bono* случаи, адвокатът да носи икономическият риск. Нито е в съответствие със закона – с чл. 3 ГПК, нито с чл. 8, ал. 2 ЗЗД, нито с чл. 289 ТЗ, нито с добрите нрави, чрез договора за правна защита и съдействие, при условията на чл. 38 ЗАдв. да се търси икономическа облага, както е в конкретния случай.

При аргументите, изложени по-горе, съдът не намира основание да допълни решението в частта на присъдените разноски. Молбата за допълнение следва да се отхвърли.

Мотивиран от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ молба с вх. № 328381/16.11.2023 г., с която се иска допълнение на Решение № 17526/26.10.2023 г. по гр.д. № 43330/2022 г. по описа на СРС, III ГО, 141 състав, в частта за разноските.

Определението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от определението да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____